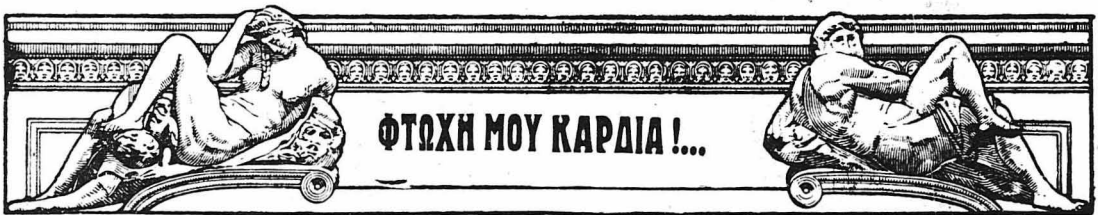

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΘΥΣΙΑΣ

ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ ΜΑΞ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ένα απόγευμα ο πρίγκιπ Ναβάβ, ή μητέρα της Ζερμαίν και ο Κάρλοσ Κερβάλ καθόντουσαν στον κήπο της έπαυλης και συζητούσαν.

Έξαφνα παρουσιάστηκε ένας ύπνερθεσ κρατώντας ένα επισκεπτήριο σ' έναν άσημνο δισκο.

Ο Κερβάλ πήρε το επισκεπτήριο και διάβασε : «ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΠΕΡΙΑΡ - π λ ο ι α ρ ο ς».

— Που είνε ο κείνος ; ρώτησε άμέσως τόν ύπνερθε.

— Περίμενει στην αίθουσα, απάντησε εκείνος.

Ο Κερβάλ έληθοφόρησε τόν πρίγκιπα και τήν κ. ντε Μεάλ περι τίνος επρόκειτο ν' έφταξε να συναντήση τόν φίλατό του πλοίαρχο.

Η άφιξη τού κ. Περιάρ ομολογήθηκε έξωρετικά τήν κ. ντε Μεάλ.

Ήξερε ότι ο πλοίαρχος συμπλοήσε τήν Ζερμαίν και θά ήταν εύτυχής άν τούς έβλεπε παντρεμένους.

Στό μεταξύ ο Κερβάλ έφτασε στην αίθουσα ν' εσφιξε στην άγκυλιά τόν τόν πλοίαρχο. Όταν πρό καιρού έγώρισαν, ο Περιάρ ήταν ύποπλοίαρχος άκόμη. Τώρα είχε προηβαστεί και ο Κερβάλ τού έξέφρασε γ' αυτό τήν εγκάρδια συγχαρητήριά του.

— Έκαμψε καλά νά ρθής νά μās επισκεφθής, τού ελεε. Σέ φεις άλλωστε, ότι όλοι εδώ σ' αγαπούν και σ' εκτιμούν.

Πήγαν κατόπι στον κήπο, όπου ο πρίγκιπ και ή κ. ντε Μεάλ ύποδεχτηκαν τόν πλοίαρχο με εγκαρδιότητα.

Ο Περιάρ όμως γαίνονταν νευρικώς και άνησυχος. Κιτταξε διασκόως γύρω του και τέλος ρώτησε άν ή δεσποινίδες Σιμόνη και Ζερμαίν είνε καλά στην ύγεια τους.

— Έχουν πάει περίπατο ως τó Έξά, τού απάντησε ο Κερβάλ. Και επειδή τούς ύποσέθηκα νά πάω νά τις συναντήσω στό γιορισμό τους, θά ήμουν εύτυχής άν με συνοδεύατε. Έρχοσθε, πλοίαρχε ;

Ο Περιάρ δέχτηκε προθύμως.

Ήθελε νά δη τήν Ζερμαίν, τήν οποία αγαπούσε θεομά, αλογερά. Χαϊρέτησαν τήν κ. ντε Μεάλ και τόν πρίγκιπα και ξεκίνησαν.

Στό δρόμο ο Περιάρ ήταν σιωπηλός. Φανότανε μελαγχολικός, βδοτήμενος σέ σκέψεις.

Ο Κάρλοσ τó πρόσεξε αυτό.

— Φίλε μου, τού ελεε, βλέπω ότι έχασες ξαφνικά τó κέφι σου. Γιατί ; Σου συμβαίνει τίποτε ;

— Ναι, Κάρλοε, άποκρίθηκε ο Περιάρ. Κρύβω στην καρδιά μου ένα μυστικό. Ένα μυστικό πού πρέπει νά τό μάθης πρώτος εσύ, γιατί εσύ θά με βγάλεις άπ' τή δύσκολη θέα, στην οποία βρισκομια.

Ο Κερβάλ έννοιωσε μω ξαφνική συγχαίση.

Κάποια άόριστη ύποψια έλαμψε τήν καρδιά του νά σφιχτή. Όστόσο ελεε προθύμα στον πλοίαρχο :

— Μίλησε μου, αγαπητέ μου φίλε. Πές μου τί σου συμβαίνει . Σε τι μπορώ νά σε διευκολώνω ; Θά κάμω τó πάν για σένα, Ζωρξ.

— Άκουσε, Κάρλοε... Πρό δεκατέντε έτών γνώρισα μιά νέα, μιά γοητευτική κοπέλλα και τήν αγάπησα τρελλά. Ήμουν νέος τότε. Μου άρεσαν οι κίνδυνοι. Και για νά κερδίσω τήν καρδιά τής κόρης αυτής έκανα τó καθετί. Στό τέλος επέτυχα εκείνο πού ποθούσα. Ή νέα μ' αγαπούσε μ' όλη τής τήν καρδιά. Ήμουν εύτυχής. Σκεπτόμουν τότε νά γίνω αεροπόρος. Περισσότερο άπ' τή θάλασσα με τραβούσε ή αεροπλοία, με τήν ύπεροχη ποιήσ της και τούς κινδύνους της. Ήδωσε φορές δέν πέταξα ψηλά, μαζύ με τήν αγαπημένη μου !... Μα τó

άνειρό μου αυτό δέν κράτησε πολύ. Ή νέα αυτή, ή νέα πού τόσο έλάτρευα, μ' εγκατέλειψε !... Θεέ μου !... Μή με ρωτάς πώς και γιατί. Ή αλήθεια είνε πώς βυθίστηκε σέ μαύρη άπελπισία, σ' άπόγνωση. Λίγο έλειψε νά πεθάνω. Μονον ή θάλασσα και τά ταξείδια βαλομόμων κάπως τόν πόνο μου. Πρώτος ελεα άποφασίσει νά μιν Ξαναζωτάρω γυναίκα. Νά μιν Ξαναζωτάρω στην ζωή μου. Και πέρασαν έτσι δεκατέντε χρόνια... Μα τούς είνε κρύως τής καρδιάς τον ; Πρό μηγός έγνώρισα έναν άγγελο. Μιά ανεκτίμητη νέα. Τήν σιμαίθησα, τήν αγάπησα, τή λατρεύω. Θέλω νά τήν κάμω γυναίκα μου. Και μόνό σου μπορεί νά με διευκολήσης σ' αυτό. Μονάχα σύ, Κάρλοε...

— Γνωρίζω τή νέα αυτή ; ρώτησε ο Κερβάλ με συγκίνηση.

— Και βέβαια τήν γνωρίζεις, Κάρλοε.

— Ποιά είνε λοιπόν ; Μπορεί νά μου πής τó όνομά της ;

— Βεβαίως, φίλε μου. Ή νέα αυτή όνομάζεται Ζερμαίν ντε Μεάλ. Είνε ή εξαδέλφη τής μητρός σου.

Ο Κερβάλ έννοιωσε νά τού κόβονταν τά γόνατα. Ή καρδιά του ελεε σιμαίτησει. Θέλησε νά πη κάτι, μί δέν μπόρεσε νά άρθώσει ούτε μιά λέξη...

Εύτυχώς από τή δύσκολη αυτή θέα τόν έβγαλε ένα άπροσπτο γεγονός.

Ένώ έστριβαν σ' ένα μονοπάτι, είδαν άντίκρου δύο σιλονέτες. Ήταν ή Σιμόνη και ή Ζερμαίν, πού στρεφόντουσαν ή μιά στό μπράτσο τής άλλης.

Οι δύο άνδρες σταθήκαν άφωνοι και συγχαμημένοι. Μόλις ή Σιμόνη είδε τόν μυστηρα της, άρχισε νά ξεφαντίει πρόσχαρη.

Άλλομονο όμως ! Ο Κερβάλ βρισκόταν τήν ώρα αυτή σέ άξιοιωλητη κατάσταση. Ή καρδιά του ήταν βαρειά, πολύ βαρειά...

Η δύο νέες συνοδεύονταν από τήν Παρθαί και από τó ναντή Γιωξέπε.

Ο πλοίαρχος έπιασε με άγωνία τó χέρι τού Κερβάλ και τόν

Πόσες φορές δέν πέταξα ψηλά, μαζύ με τήν αγαπημένη μου !...

ρώτησε γρήγορα - γρήγορα : — Μπορεί νά αναπαυόμια σέ σένα !... Δέν είν' έτσι, Κάρλοε ; Τότε ο Κερβάλ, με θολωμένο τó μυαλό του και με συντριμμένη τήν ψυχή του, απάντησε, χωρίς νά καταλαβαίνει κ' αυτός τ' λέει : — Μάλιστα.

Πλησίασαν κατόπι τις δύο νέες και γώρισαν μαζύ στην έπαυλι.

Η Σιμόνη ήταν έξαιρετικά χαρομένη.

Η Ζερμαίν ελεε γίνε έξαφνα σκνθροατή και λυπημένη.

Η ίδιες σκέψεις πού βάρωναν τήν καρδιά τού Κερβάλ, πείξαν και τήν ψυχή τή δική της...

Ο πλοίαρχος Περιάρ έμεινε στην έπαυλι δύο ήμέρες. Μετά δύο ήμέρες, ο Περιάρ έφυγε για τó Παρίσι, γεμάτος έλπίδες.

Ήταν βέβαιος πείά ότι ή Ζερμαίν θά γνόταν γυναίκα του. Ελεε καταλάβει ότι αυτή ήταν κ' ή επιθυμία τής μητρός της νέας.

Μετά τήν άναχώρηση τού πλοίαρχου, ο Κερβάλ άπουσίασε συχνά άπ' τήν έπαυλι, με διάφορες πρόσφσεις.

Πού πήγαινε ; Κανένας δέν ήξερε.

Μιά μέρα έφυγε για τή Νίκαια, λέγοντας πώς ελεε νά κάνη μερικα ψώνια.

Η Σιμόνη, πού δέν ελεε καμμιά άφορημ ή ύποψιάζεται τις άπουσίες τού μυστηρός της, περιορίζονταν μόνο νάναστενάζη δια αυτός δέν βρισκόταν κοντά της.

Όσο για τή Ζερμαίν, τó χαμόμα πού ελεε άρχισε νά ροδობάφη τά μάγουλά της, έβουθε πάλι σιγά - σιγά και τά μάτια της έφεραν ίχνη δακρύων και άγρυπνών άγωνίας. (Άκολουθεί)

